

Въ това време, когато Верешмрти, въ стихотвореніето си е проникнѣтъ съ най-пълнѣ безнадежностъ, Станко Вразъ види на небето утренинѣтъ зорѣ да освѣтлява въ пълнѣтъ разгарѣ честитото бѣдѣще на неговитѣ сънародници.

И той отъ душѣ обыча отечеството си, и не само ималѣхѣтѣ своѣхъ родинѣ, но и всичкото си грѣмодно е-диноплемство; той вижда, че положеніето, въ което е сега туренѣтъ народѣтъ му не е радостно, но той ся не прѣдава на отчаяніе и на скѣрбъ толкозѣ потресающѣ. Много пѣсни е посвѣтилъ Станко Вразъ « на Светѣхѣтъ си Майчицѣ »; той съзнава всичкото зло, всичкитѣ безкрайни злочестини, които чужденцитѣ сѣ причинили на съотечественницитѣ му. Той описва положеніето на народа си така:

« Той е сякашъ злѣ раненѣтъ младѣтъ юношѣ
Надѣ главѣ комуто грачатѣ гарвани,
Та го чакатѣ кога ще даде душѣ
Въ теглила и болки неспазвани.

Но колкото тѣжовно и да е, споредѣ неговото мнѣніе, сегашното положеніе, той все още крѣпко ся държи о надеждѣхѣ, отѣ които възниква у него убѣжденіе, че правдата ще одържи връхѣ.

Въ случай когато споменува за богатството и силѣхѣтъ на враговетѣ на отечеството си, той прибавя:

« Света майко, не дѣй плака
Въ тѣзѣ за тебѣ злочести дни,
Щото ты си чиста, майко,
Отѣ най-тежкитѣ злины;
Кѣмъ свѣтътъ ты въ нищо зла
Никога не си была!»

Столѣтія не были въ силѣ да покорятѣ отечеството му, което ся борило всякога за правото и за истинѣхѣтъ; въ туй отношеніе за него народността е.

« Като желѣзенѣтъ кръстѣ
Забитѣ на канарѣ,
Връзъ него буря трайно бій
Но непоклатенѣтъ той стон.

Кървавитѣ боеве съ маджаритѣ, егонистическата политика на съседитѣ извънѣ, и обезсиленната но още честолубивата аристократія извънѣтрѣ, която отивала ведно съ маджаритѣ въ вредѣ на народа, съ цѣль да спечели по-широко поле за своитѣ раскошества. — Ето какво е дока-